ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
1856

ΑΞΙΟΤΙΜΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ.

Οἱ ἀστρολόγοι λέγουσιν, ὅτι τὸ δεῖνα ἔτος εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ δεῖνα ἀστέρος· ἀλλ' ἐπάνω κάτω ἐξεύρουν καὶ αὐτοὶ ὅσα ἐξεύρει καὶ ὁ Τύπος τῆς Ἀνατολῆς γράφων ὅτι τὸ σημερινὸν ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ Σπύρου Μηλίου. Ἐγὼ (καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ συμπαθήσητε διὰ τὴν οἴησίν μου, ἀφοῦ ἡ δοκησισοφία παρ' ἡμῖν κατήντησε κατὰ δυστυχίαν δευτέρα φύσις) ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἕκαστον ἔτος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν ἑνὸς ῥήματος· ἑνὸς ῥήματος; Μάλιστα, μάλιστα, ἑνὸς ῥήματος, ὅπως φαρδὺ πλατὺ μὲ ἐνεστῶτα, παρατατικόν, μέλλοντα, ἀόριστον, παρακείμενον κ. λ. μᾶς τὸ περιγράφει ἡ γραμματική. Δὲν ἀνατρέχω εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη, διότι τότε θὰ γράψω βιβλίον ὀγκωδέστερον, παρὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐγκυκλίων τοῦ 1854, καὶ 1855 διὰ τῶν ὁποίων τόσον λαμπρῶς ἐκυβερνήθη ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν τῆς νοημοσύνης καὶ τῶν φώτων. Περιορίζομαι λοιπὸν μόνον εἰς τὸ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν λῆξαν καὶ τὸ ἤδη γεννηθὲν ἔτος. Ἀφοῦ ἔκαμα βαθείας καὶ σοβαρὰς ἐρεύνας, ἀφοῦ ἐσυμβουλεύθην ὅλους τοὺς [illegible], ὡς καὶ τὴν ἐφετηρίδα τοῦ Κ. Κλάδου, εὗρον ὅτι τὰ δύω ἔτη 1855 καὶ 1856 ἦσαν καὶ ἦναι ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ ῥήματος ΛΥΩ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1855 ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ τῆς βασιλείας, τὰ ὁποῖα αὐθάδεις ὑπουργοὶ στηριζόμενοι, ὡς ἐῤῥέθη, εἰς ξένην προστασίαν, ἐνόμισαν, ὅτι δύνανται νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὴν ἡγεμόνα καὶ κύριόν των· κατὰ τὸ 1854 ἐλύθη τὸ διὰ τὴν μέλλουσαν πολιτικὴν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐπικρατειῶν τόσον σπουδαῖον ζήτημα, ἂν τὰ ἐκ γρανίτου φρούρια ὡς νέους βλέπωσι τὰ ξύλινα τείχη τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ ὡς τσιμπήματα ψύλλου αἰσθάνονται τὰς βολὰς τῶν κανονίων τοῦ Ναπιέρ· τὸ ἔτος 1854 ἔλυσε τὴν πολιορκίαν τῆς Σεβαστουπόλεως τῶν μὲν Γάλλων κυριευσάντων ἐξ ἐφόδου τὸ τρομερὸν Μαλακόφ, τῶν Ἀγγλο-Σαρδηνο-Τουρκικῶν σωμάτων ἀποτυχόντων εἰς τὴν κατὰ τῆς Πριονωτῆς ἔφοδον, καὶ τῶν Ῥώσσων ἀποσυρθέντων διὰ νυκτὸς εἰς τὰ ἀρκτικὰ φρούρια, ἀφοῦ ἀναποδογυρίσαντες τὰ μεσημβρινὰ φρούρια, καὶ ὀχυρώματα, ἀφῆκαν ὀπίσω των σωροὺς ἐρειπίων. Κατὰ τὸ 1855 ἐλύθη ἡ πολιορκία τοῦ Κάρς, ἀφοῦ ὁ ἐξ εἴκοσι χιλιάδων συγκείμενος ἡρωϊκὸς στρατὸς ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Ἄγγλου στρατηγοῦ Βιλλιάμς καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν Ἄγγλων, Οὔγγρων καὶ Πολωνῶν ἀξιωματικῶν διατελέσας, παρέδωκε τὰ ὅπλα διὰ χατῆρι τινῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων Μεσολόγγιον **en miniature.**

Κατὰ τὸ 1855 ἐλύθη καὶ μέγα ζήτημα περὶ δόγματος θρησκευτικοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγκη ἦτο τόσον καταφανής, ἐν τῷ πεφωτισμένῳ δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι, ὡς μέλλοντος νὰ ἔχῃ μεγίστην ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς γεωργίας, τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἴσως καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, νὰ ἐξημερώσῃ τὰ βάρβαρα ἔθνη, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰρήνην εἰς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας. Κατὰ τὸ 1855 ἐλύθη ἡ ἀμφιβολία τῶν Εὐρωπαίων περὶ τῶν ζωτικῶν στοιχείων ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἀλλὰ καὶ ποῦ ν' ἀναφέρω ὅλας τὰς περιστάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιῤῥοὴ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ῥήματος καταφαίνεται; Προφήτης δὲν εἶμαι ἵνα δυνηθῶ ν' ἀναφέρω μελλούσας περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας θέλει φανῇ ἡ ἐπιῤῥοή του ἐπὶ τοῦ ἔτους 1856. Δύω περιστάσεις ὅμως εἶναι ἀναμφισβήτητοι, πρῶτον θέλουν λυθῆ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰ δεσμὰ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν, διότι τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην εὑρίσκομεν ἐν ταῖς διακοινώσεσι τῶν συμμάχων, ἐν ταῖς περὶ πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἀρχαῖς, καὶ ἐν τοῖς μέτροις, τὰ ὁποῖα ἄχρι τοῦδε βλέπομεν ληφθέντα, τουλάχιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Δεύτερον θέλει λυθῆ τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα, αὐτὸ τὸ εἰς τὰ ὄμματα καὶ τῶν μικρῶν παιδίων ἐν Τουρκίᾳ, ὄχι μόνον Χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Τούρκων, τόσον εὔκολον νὰ λυθῇ, καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν βαθέων πολιτικῶν, τῶν τρανῶν διπλωματῶν τόσον δύσκολον, ἢ μᾶλλον τόσον ἀδιάλυτον. Καὶ ταῦτα μὲν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ μυστηριώδους τούτου ῥήματος ἐπὶ τοῦ ἔτους 1856 ὡς πρὸς τὰ γενικὰ συμφέροντα· ἀλλά, καθὼς ὅλοι ἐξεύρετε, μετὰ τὸ γενικὸν ἔρχεται καὶ τὸ μερικὸν συμφέρον. Καὶ διὰ τὸ μερικόν μου συμφέρον καταβλέπω τὴν εὐεργετικὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ ῥήματος τούτου, διότι οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν, ὅτι προθύμως, γενναίως θέλετε λύσει σήμερον πρὸς χάριν μου καὶ τὸ πουγγίον σας, εἰς τὸ ὁποῖον εὔχομαι ἐκ πάσης ψυχῆς καὶ καρδίας, πάντοτε νὰ ἦναι πρόθυμον, καὶ πάντοτε ἀνεξάντλητον, καὶ νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

Ὁ διανομεὺς τῆς Ἐλπίδος

Ν. ΠΙΣΜΙΣΗΣ.